

סוד הניצחון המוחלט

בזכות נשים צדקניות ניצחנו במלחמה

מבוסס על שיעורו של הרב אליעזר שנוולד
(מתוך המאמר בפרשת "לך-לך" תשפ"ה)

מציאות שלא הכרנו: חזית באורך חצי יובל

בניגוד למלחמות העבר (ששת הימים, יום הכיפורים), המערכה הנוכחית מתאפיינת בעצימות ומשך זמן חסרי תקדים.

מאות אלפי אנשי מילואים מגויסים לתקופות ארוכות, סבב אחר סבב, במציאות של 7 חזיתות במקביל.

ההנחה המוקדמת של מקבלי
ההחלטות הייתה שמערך המילואים
לא יחזיק מעמד לזמן כה רב.
בפועל – הם טעו.

שתי חזיתות, שני סוגי גבורה

בעורף

- ניהול הבית, הפרנסה, והחינוך לבד

- המתנה מורטת עצבים, חרדה קיומית

- רסיסי מידע, אזעקות ולחץ

- עמידה איתנה ללא הפוגה במשך חודשים

בחזית

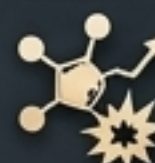
- מיקוד מוחלט במשימה המבצעית

- עשייה רציפה, אין פנאי לפחד

- שליטה במקורות המידע והתוכניות

- אדרנלין של שדה הקרב

בזמן שהלוחם נשען על המכוננות המבצעית,
האישה נשענת על תעצומות נפש ואמונה בלבד.

הנשק האסטרטגי החזק ביותר

אלמלא החוסן הנשי –
מערכת הביטחון כולה הייתה
קורסת. ההצלחה האמיתית לא
שייכת רק למפקדים או
לטייסים שבאור הזרקורים. זוהי
עוצמה אסטרטגית שוות ערך
לטייסות קרב.

**"לך, אנחנו נסתדר. תנקה את המחשבות שלך,
אל תדאג ממה שיהיה בבית."**

המילים הללו הן התשתית המאפשרת למערכה להמשיך ברמות הגבוהות ביותר.

מעגל העוצמה הלאומי: מהמיטה בברזילי לקבינט

כוח לקברניטים

המסר מחלחל למקבלי ההחלטות.

גילוי של פלדה

במקום שבירה, הם מקרינים
אמונה תהומית.
פצוע קשה (עם נקב בריאה)
בריאה) דורש מראש הממשלה:
"אנחנו לא עוצרים עד
שאנחנו מנצחים."

שעת המשבר

משפחות שכולות
ופצועים קשים עומדים
בשעתם הנוראה מכל.

כשהדרג המדיני שומע מתוך האסון דרישה לניצחון
מוחלט, זה משחרר אותו מהלחצים הבינלאומיים
ומעניק לו לגיטימציה ללכת עד הסוף.
"עם מתאוננים אי אפשר לנצח. עם אנשי אמונה - כן."

בצמתים הגורליים של ההיסטוריה – ניצבת אישה

"אין הדורות נגאלים אלא בזכות נשים צדקניות שבדור" (מדרש זוטא, רות)

מצרים

מרים – מחזירה את עמרם מאשתו לאחר שגזר "למה לנו לריק", ומאפשרת את לידת משה ("גזרתך קשה משל פרעה").

שופטים

דבורה הנביאה – מניעה את ברק בן אבינועם לקרב ("כי ביד אישה יתן ה' את סיסרא").

מגילת רות

רות ונעמי – יוזמות מהלך הרה גורל בגורן, בניגוד לרפיון של הגואל, ומביאות להקמת שושלת דוד.

תשפ"ד-תשפ"ה

נשות המילואים – עומדות בעורף ומאפשרות את המשך קיומו של צבא העם למשך חודשים ארוכים.

מודל חנוכה: הבית כחזית המרכזית

האסטרטגיה היוונית

היוונים הבינו שהחוליה החזקה של עם **ישראל היא קדושת הבית**.
הגזרות (ביטול מזוזה, איסור טבילה, וזכות הלילה הראשון להגמון) כוונו כולן לפוצץ את התא המשפחתי כדי להביא להמרת דת.

המרד הנשי

המרד לא פרץ בגלל המזבח. הוא פרץ בגלל **בתו של** מתתיהו כהן גדול, שביום חופסתה קרעה את שמלתה, זעזעה את ההנהגה שהייתה מוכנה להשלים עם המצב, ועוררה אותם לפעולה נגד ביזיון הבית.

אז כמו היום – המלחמה האמיתית מוכרעת
על ידי **החוסן והטוהר של הבית פנימה**.

קריאה מבצעית של "אשת חיל"

בטח בה לב בעלה

בעלה בשדה הקרב בוטח בה לחלוטין. הוא אינו נבהל וממהר לביתו, אלא פנוי פנוי נפשית למלחמה כי הוא יודע שיש מי ששומרת על המבצר.
(על פי ה'מצודות')

"אִשְׁתַּ חַיִּל מִי יִמָּצָא...

בְּטַח בָּהּ לֵב בַּעֲלָהּ וְשָׁלָל לֹא יִחָסֵר.

עֹז וְהֶדָּר לְבוֹשָׁה... קָמוּ בָּנֶיהָ

וַיֹּאשְׁרוּהָ, בַּעֲלָהּ וַיְהַלְלָהּ" (משלי ל"א).

עז והדר לבושה

היסוד של הגבורה. תעצומות הנפש וה"עוז" הפנימי שמתורגמים לגבורה מעשית ביום-יום מול החרדות.

בעלה ויהללה

ההכרה בסוף המערכה שלא לוחמי הפרונט מביאים את הניצחון לבדם, אלא הפרי המשותף של העורף והחזית.

מבעד למסך העשן: המלחמה הפנימית

הקליפה החיצונית

קואליציית חזיתות (איראן והפרוקסיס), איום קיומי ופיזי, טכנולוגיה ומטוסים.

המנוף

"הקל"ח של המסיבות המתהפכות" (הרמח"ל). הפיכת האסון, הטרגדיה והמחדל של ה-7 באוקטובר למנוף של התעוררות.

השורש הנסתר

בירור עמוק של זהות: "מה אנו ומה חיינו". שאלת הזיקה לריבונו של עולם שמתפרצת אפילו אצל הרחוקים ביותר מבית המדרש (בתוך המנהרות ובשדה הקרב).

קפיצת הזמן: דילוג של דור שלם

תהליכים שהיו אמורים לקחת עשרים שנה – המתנה עד ש"דור המדבר" יתחלף בדם חדש
חדש – התרחשו בחודשים ספורים של הארת פנים אלוקית.

אוקטובר 2023

סוף הדיכוטומיה: תורה בונה גבורה

סינתזה

עמידתם של בני הישיבות בחזית מוכיחה שהתורה אינה סותרת את המציאות, אלא מקדשת אותה. תורה שבונה גבורה עילאית.

המציאות שהוכחה

העשורים של גידול תלמידים בבתי המדרש יצרו זן חדש. אלו לא שתי דיסציפלינות נפרדות שבאות אחת על חשבון השנייה (כפי שטועים לחשוב גם בציבור החרדי וגם בחילוני).

התפיסה הישנה

"צבא ותורה הם שני קווים מקבילים" בעבר (כמו בקורס שריון בתשמ"א), ה"ביינישים" נתפסו כחיוורים וחלשים הספונים בבית המדרש, לעומת אנשי השטח והגבורה.

טבילת אש – כור ההיתוך של בית המדרש

”עברת את המקווה הזה וגילית שאתה יוצא מבית מדרש שעמד במבחן שמאז ימי רבי עקיבא ומלחמת בר כוכבא לא נבחן.”

עולם התורה הציוני-דתי
נבחן בכור הברזל, והוכיח
במחירים כואבים את הקישור
האמיתי בין קודש לחול. זהו
קידוש השם היסטורי – לא לשם
התנשאות, אלא לשם ייחוד
ברוך הוא ולהראות שתורה
שייכת למציאות כולה.

”טבילת אש” אינה רק
רק הכניסה הראשונה
הראשונה לקרב במובן
הצבאי הפשוט.
זהו שהור וטיהור וצריפה
ב”מקווה של אש”.

תנו לה מפרי ידיה

"ויהללוה
בשערים
מעשיה"

הניצחון המוחלט הוא הפרי
המשותף של הבית ושל
שדה הקרב.
תפקידנו להוקיר את החזית הנשית,
להכיר בגבורת עולם התורה,
ולהמשיך לעלות מעלה מעלה
מתוך אמונה ואחדות.

הניצחון שלנו אינו רק הישג
טקטי או טכנולוגי. הוא
נבנה על יסודות של נשים
העומדות מאחורי
הקלעים ומוסרות את נפשן
יום-יום בחזית העורף.
והוא מעוצב על ידי דור של
לוחמים שהתורה צרפה
אותם לעמודי אש ההולכים
לפני המחנה.

